

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, [po 1916-06-07], [iš Petrogrado - į Maskvą].

Vakar gavau du Tavo laišku. Grį[žau]

Vakar gavau du Tavo laišku. Grįžau namo vėlai, parėjęs ir radęs skaičiau, skaičiau, galvojau daugel, o parašyt tau tai neparašiau — nuvargęs buvau. Ačiū Tau labai už laiškus.

Ko gi Tau taip liūdėti, Sesule?.. Pas tave taip gražu, upė, pievos, laukai, tamsios vakaro alėjos... Juk taip gerai tai. Kad man taip, aš vaikščiočiau per dienas ir naktis ir dainuočiau. Juk taip gerai būt sraujoj upėj, kur baltos lelijos, kur mažutėlės bangutės grakščiai irklus glamonėja, kur vakaro saulužė paskutinius spindulėlius prausia. Ko tau liūdėti?.. O kaip gerai būt vakare, tik saulei nusileidus, pievose, žolėj rasotoj, šerkšmeningoj, irties per žalias, spindinčias bangas, žalius vainikus pinti!.. Dievuli! Kad man nors valandėlę tuoju gyvenimu pagyvenus! Juk tai galima pasigerti, apsvaigti nuo saulės, vėjo, žaliumos, gėlių!.. Juk tai yra taip gerai, taip gerai... Ko gi tu liūdi?..

Aš gyvenu truputį kitaip negu tu. Pirmučiausia, [b]e miesto gatvių, dulkių ir purvų, nieko kito nematau.

Paskui prisieina vis prisiminti, kad turėsiu eiti ligonbutin, gulėti kokias 2-3 savaitis, kad ten dar didelis klausimas stovi.

Tai ūpą man truputį ir gadina. Ypač negerai būna, kai nuo tavęs laiškų negaunu. Sėdžiu kartais, sėdžiu prie lango ir neišgalvoju, ką man daugiau daryti.

Rytą atėjo pas mane svečias ir nedavė parašyt laiško. Paskui išvažiavome už miesto ir prasivalkiojom po pievas ir miškus visą laiką. Parėjęs radau Tavo dar du laišku. Tat dabar va trečia valanda ryto (tik nuo stoties grįžau) ir rašyt be žiburio matos...

Vaje, kaip aš neatsargiais žodžiais Tau tiek liūdesių suteikiu. Ir labai bijaus tave prikankinęs tomis atvirutėmis, kur vėliau išsiunčiau.

Sesule! Jei aš prašau tavo laišku, tat ne iš blogo noro, ne iš to, kad aš tau netikėčiau, bet tiesiog būna tokios valandos, kad dūšia nusilpnėja be galo ir jai reikia apčiuopiamos paspirties, jai reikia tokio maisto, kokį laiškas suteikia. Tat, Sesute, nekaltink manęs už tai ir nebark, nes kai gaunu nuo tavęs laišką, kur kas tvirtesniu jaučiuos.

Šiandie jaučiuos aš puikiai. Valkiojau tiek po pievas, po miškus, po gėlynus... Tiek gėlių pririnkau — visas išsikaščiau — ko man blogai jausties. Šiandie aš jaučiau ir vėjo pasakas, ir spindulių pabučiavimus, šiandie aš buvau Viešpatis. Bet kai būnu mieste ir sunkioj valandoj — juk aš neregju tada nė saulės, nė vėjo pasakos girdžiu, nė gėlynus lankau...

Delei mano dalykų... „Tepti“ nėra ko ir kaip. Paguldys ligonbutin, žiūrės visokios komisijos — kur ten visur prieisi. O kas link brolienės [1] — prieš žiūrėjimą (7 birž[elio]) ji sakė, jai būsią smagu, jei mane paimsią, o dabar aš neradau reikalingu jai pranešt, kaip mano dalykai. Ir ji nežino, ar mane paliuosavo, ar paėmė, ar peržiūrėt paskyrė. Tiek to. Tuščia jos.

Su kitais „draugais ir prieteliais“ rokunda sunki. Nesinori man juos minėti prieš labai naktį. Tik tiek — nuo jų aš pagelbos jokios nelaukiu. Bet nusiminti nėra ko. Ir aš dabar nė kiek nenusimenu. Ерунда [2]. Ir kažkodel man rodos, kad aš nujaučiu, jog manęs nepaims.

Tau, Sesute, už laiškus ačiū, labai, labai, labai ačiū. Tik vieno prašyčiau — nerašyk tu laiškuose „aš kvaila“ ir t. t. — tas mane be galo užgauna. Aš nenoriu, kad tu taip rašytum.

Tegul šis rytas tave palaimina ir atneša sapnus iš saulėtos pasakos, o saulutė tenuprausia tavo išsiilgusius skruostus spindulėlių ašarose.

Neliūdėk ir gyvenk.

Bučiu[o]l[u]. Bolytis

KOMENTARAI

[1] Tatjana Sruogienė.

[2] Ерунда ~ *rus* = Menkniekis.